

MEGJELENIK HAVONTA INGYENESEN

Mozsgó

VII. évfolyam 8. szám | 2017. augusztus

MOZSGÓ KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATÁNAK INFORMÁCIÓS LAPJA

És még mindig KAKASFESZTIVÁL

A kakasfesztivál után sokan megállítottak azzal a kérdéssel, hogy sikeres volt-e a fesztivál. Ilyenkor elgondolkozom, hogy mit jelent nekem, a dolgozóimnak, a falunak ez a fesztivál, mennyire érezzük magunkénak, mit is jelent a siker.

A legtöbb kérdés arra irányult, hogy mennyire volt rentábilis. Magát a gondolatot sem értem: nem szedünk belépőt, támogatónk kevés, pályázat nincs. Persze én belelátok a költségvetésbe, tudom a háttérinformációkat, de akkor is furcsának találom a felvetést. Kedves Olvasó! Nem volt pályázat, nem volt fősponzor, hiszen Önöket mindenről tájékoztatjuk az újságon keresztül, nem olvashattak ilyen információkat. Bevétel? Valóban keletkezik az árusítóktól, de ez minimális. A fesztivált az önkormányzat finanszírozza meg teljes egészében.

A következő kérdés az szokott lenni, hogy hányan voltak, hiszen a sikernek „talán” ez is lehet az egyik mérvadója. A két napon összességében 10-12 ezren biztosan meglátogatták a rendezvényt. Ehhez kapcsolódik az alábbi szösszenet: A helyszín építéskor az alábbi párbeszéd hangzott el a dolgozók között: „- Nem tudom, hogy miért költ a falu ennyi pénzt erre a fesztiválra? - Hát nem érted, viszik a jó hírünket.”

Ennyi látogató biztosan viszi a kellemes emlékeket szerte az országban. Megtudtam, hogy jöttek Sopronból, Zala megyéből, Budapestről... a vendégjárást most már ekkora tervezik az itt élők. Ezen a gondolatmeneten továbbhaladva a következő lépés – amiből szintén profitálhatnánk – a falusi vendégfogadásra alkalmas helyek kialakítása, falusi turizmus megerteremtése.

Visszatérve a siker gondolatához: Két epizódot szeretnék kiemelni, ami az idei évben számomra a legpozitívabb visszajelzés volt külső szemmel. Az egyik a rendőrség visszajelzése és köszönete, hogy nem történt atrocitás. Bármilyen hihetetlen, de sok függ a fellépők összetételétől, a polgárőrök, a biztonsági szolgálat munkájától, a rendezői gárda talpraesettségétől is. Ebben nekünk nagy a felelősségünk.

A másik pozitív értékelést egy olyan megrendelőnkől kaptuk, aki az országban sok-sok helyen megfordul, van összehasonlítási alapja. „Higgye el Éva, 40 km-es körzetben nincs olyan rendezvény, mely felülmúlná ezt, nemcsak a rengeteg résztvevőre gondolok, hanem a hangulatra, a szervezői-rendezői gárda összeszokottságára, „profizmusára”. Láttam olyan önkormányzati rendezvényt, hogy ki voltak rendelve az emberek, de nem működött. Önök nem felsőbbrendűen bánnak az emberekkel, és ez látszik.” A hét év alatt ezt valóban jól megtanultam, a legapróbb láncszemre is szükségünk van a teljes sikerhez.

Zárásként kölcsönveszem az egyik mondatot (a cikket e lapszámban olvashatják), mert nagyon beletalált az én gondolatmenetembe: „Ha Alfréd Nobel úgy rendelkezett, hogy évről évre a vagyona kamataiból részesedjenek a fizika, kémia orvostudomány és irodalom legjobbjai, úgy én is úgy rendelkeznék, hogy a Kakasfesztivál megálmodói és kivitelezői is részesedjenek valami egészen különleges elismerésben.”

Alfréd Nobel nem vagyok, én csak e sorokkal szeretném leróni hálámat és köszönetemet mindenkinek, aki velem együtt tette a dolgát, és hozzájárult a 7. Mozsgói Kakasfesztivál sikeréhez.

Puskásné Horváth Éva

KUKURIKU – Hírül adatik – Szemezgetés a programok között 2.

Fotó: Balogh Bea

Főzőverseny eredmények:

- Meszesék csapata 148 pont
- Pécsi Gasztro-kakasok 141 pont
- Bortúrázók 140 pont
- Öreg bakák 134 pont
- Figura Attila 133 pont
- Újoncok 132 pont
- Simonfai tikok és kakasok 130 pont
- Nagyvátyi cicerélők 128 pont
- Kakastöke szelídítők 127 pont
- Simon Sanyi csapata 126 pont

Különdíjas: Cottage&Cuisine 139 pont

Fotó: Ken Owen

A zsűri tagjai: Mecsei Mátyás, a Jókai Rendezvényház vezetője, Kaba Lamin mesterszakács, a zsűri elnöke, Lázár Henrietta vendéglátó szakoktató, Miep Molekamp gasztrokritikus.

Díjátadó: Mozsgó labdarúgócsapata ezüstérmét Liszácz Mihály a Baranya Megyei Labdarúgó Szövetség Társadalmi Elnökségi tagja adta át az egyesület elnökének, Kovács Zsolt Vilmosnak.

Fotó: Balogh Bea

Korda György és Balázs Klári művészek színvonalas, profi előadására rengetegen voltak kíváncsiak. A nagy forróság ellenére is mindent megtettek a közönség szórakoztatására.

Fotó: Balogh Bea

Fotó: GRBI Drón Video

És ami előtte történt...

A fesztivál előkészítői munkái már hetekkel előbb elkezdődtek. A fahíd is új külsőt kapott.

Kiemelendő, hogy a szépre fogékonyak az emberek. A számtalan elkészült, közterületet díszítő elemet, melyet az évek során elkészítettek a közmunkások, nem rongálták meg. Az itt élők viselkedése megváltozott, óvják, védik, magukénak érzik ezeket a tárgyakat.

A helyszín kialakításában a közmunkások és a diákmunkások is részt vettek.

P. É.

Fotók: Ken Owen

KAKASFESZTIVÁL, ahogy én láttam

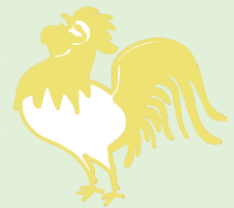
Ha Alfréd Nobel úgy rendelkezett, hogy évről évre a vagyona kamataiból részesedjenek a fizika, kémia orvostudomány és irodalom legjobbjai, úgy én is úgy rendelkeznék, hogy a Kakasfesztivál megálmódói és kivitelezői is részesedjenek valami egészen különleges elismerésben. Fáradságot nem ismerve dolgoztak ugyanis azon, hogy mindenkinek hangulatos, harmonikus, örömteli, emlékezetes júliust teremtsenek.

Mozsgó - Mire is emlékeztet? Leginkább Erdély utánozhatatlan szépségű hegyeire. Különösen a Pringli-völgy. Tündérországgal vetekszik, s mint ugye jól tudjuk, ezt igen nehéz elfelejteni. Az erdőből a koboldoknak kedvük támad kiszökni és táncot járni az itt örömködőkkel, – ez a kép ugrik a szemem elé. Kicsik és nagyok megtalálják itt a számukra megfelelő szórakozást.

Születnek ízek a kakasfőzésnél, imák, hogy legyen ilyen még jövőre is, és szerelmek is... nem kevés. Ha kézművesedni támad kedvünk, kimeríthetjük kreativitásunk. A nap csúcspontjaként tekinthetjük a hagyományörző kakasütést, mely egygé varázsolja a szíveket a közös drukkolásban.

„Közös az Élet, közös a Tánc” énekli az ismert előadóművész ÁKOS. Ez is igaz, ugyanis a FlashMob csoportos villámtánca üdítőleg hat mindnyájunk lelkére... ééés kacaj mindenki arcán. Egy tökéletes szépségű jól harmonizált, jól összeszerkesztett vidám nap jut eszembe, ha a Mozsgói Kakasfesztiválra gondolok, ami örök emléket hagy a szívemben. A sok szépséget, jóságot megkoronázza ezen kívül a szervezők által meghívott neves művészek tömege. Ha visszagondolok, kiváltság, hogy részese lehettem, mint egy homokszem a Tengerparton, mert egyszer csak jön, jött az Áramlat... és magával ragadott.

Figura Éva

A brémai muzsikuskok

Újabb köztéri alkotással gazdagodtunk.

Szóke Gábor Miklós A brémai muzsikuskok című alkotása a kakas

motívum kapcsán már két évvel ezelőtt említésre került. Akkor Bartha Sándor elmondta, hogy Pécssett állították ki 2012-ben a Kossuth téren. Az alkotást azóta máshol helyezték el.

Mivel új kakasos szoborra nem állt anyagi forrás rendelkezésünkre, ezért kutakodni kezdtünk. Polgármester úr mindent kapcsolatát latba vetette, többszöri telefonálást követően a mesehősök előkerültek. A két kisállatot, a kutyát és a kakast, már tavaly elhozhattuk, a bika szállítására, a nagy mérete és súlya miatt, csak most került sor. A szoborcsoportot az asztalosműhelyben, Osztopányi Jenő irányításával, javították ki és a 7. Mozsgói Kakasfesztiválra került új helyére.

Az alkotó, élve a művészi szabadságával, ezekkel az állatokkal álmolta meg Grimm meséjét. Szóke Gábor Miklós tárgyai gigantikus méretének köszönhetően azonnali reakciót váltanak ki látogatóiból, így történt „A brémai muzsikuskok” esetében is. A fesztivál ideje alatt nagyon sokan fényképezkedtek vele, reméljük, hogy Mozsgó jelképévé válik.

P. É.

Fotó: Kántor Éva

ANYAKÖNYVI HÍREK

HALÁLOZÁS

Papp Józsefné szül.: Gál Erzsébet (Püspökkladány, 1938.03.20. an.: Makai Ilona) volt Mozsgó, Kolozsvári u. 36. sz. alatti lakos 2017. június 27. napján elhunyt.

Molnár Istvánné szül.: Takács Erzsébet (Görögfal, 1932.09.22. an.: Németh Rozália) volt Mozsgó, Batthyány u. 20. sz. alatti lakos 2017. június 27. napján elhunyt.

Hajdu Istvánné szül.: Vas Julianna (Újdombóvár, 1942.09.15. an.: Boszák Borbála) volt Mozsgó, Kassai u. 15. sz. alatti lakos 2017. július 4. napján elhunyt.

Nyugodjanak békében!

SZÜLETÉS

Tischlér Barbara és Patkó Menyhért - Mozsgó, Batthyány utcai lakosok - gyermeke 2017. július 11-én megérkezett. A kicsi, Patkó Milán 3350 g súllyal és 52 cm hosszal született.

Gratulálunk!

KÖSZÖNTÉSEK

TISZTELETTEL ÉS SZERETETTEL KÖSZÖNTJÜK AZON 70 ÉV FELETTI MOZSGÓI LAKOSOKAT, AKIK AUGUSZTUS HÓNAPBAN ÜNNEPLIK SZÜLETÉSNAPJUKAT!

Hegedüs József Mátyás kir. u.
Hegedüs Józsefné Mátyás k. u.
Horváth Józsefné Zrínyi u.
Kocsis István Árpád u.
Szabó István Árpád u.
Szijártó Lászlóné Batthyány u.
Tormási Ferencné Petőfi u.
Török Ferencné Mátyás k. u.
Vida János Mátyás k. u.

MOZSGÓ • BIEDERMANN KASTÉLYKERT

MUSICAL EST

HAIR
HOTEL MENTOL
JÉZUS KRISZTUS SZUPERSZTÁR
SOSE HALUNK MEG
RÓMEÓ ÉS JÚLIA

18.00 ÓRÁTÓL KAPUNYITÁS
SÉTA A BIEDERMANN-KÁPOLNÁBAN
MOZSGÓ FOTÓS SZEMMEL - FOTÓKIÁLLÍTÁS

2017
08.26
SZOMBAT
20.00

ROXÍNHÁZ

ROXÍNHÁZ • KAPOSVÁR

Eső esetén az előadás elmarad!
A RENDEZVÉNY INGYENES!
Elérhetőség: +36(20) 329 0590 www.mozsgo.hu

ROXÍNHÁZ
www.roxinhaz.hu

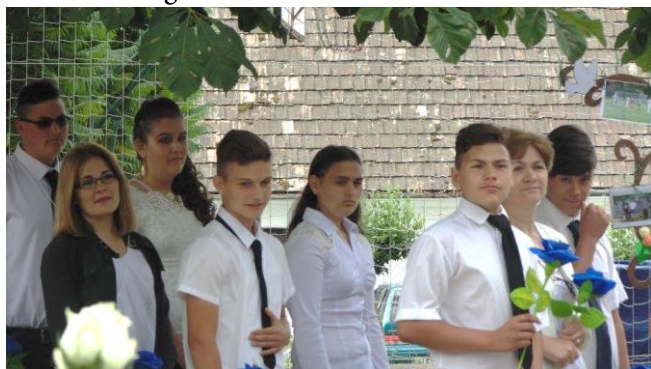

Ballag már a vén diák..

„Egyszer minden-
nek elérkezik a vége,
s akkor búcsúzni kell.
A búcsú egy nemes
feladat. Fontos, mert
lezár egy időszakot,
az élet egy szakaszát.
A bezáruló ajtótól
azonban nem szabad
megijedni, tudni kell
az új irány felé for-
dulni, és meglátni a
feltáruló lehetősége-

ket.” – így kezdte beszédét Hajdú Szilvia taginté-
zmény-vezető. Tizenhárom nyolcadik osztályos diák kö-
szönt el iskolájától június 17-én tanáraik, szüleik és ba-
rátaik társaságában.

A ballagó 8. osztály névsora: FAZEKAS DÁNIEL,
HATLER DÁNIEL, HEGEDŰS JÁNOS, HEGEDŰS
PÉTER, HESZEG MÁRK, HÉTHY DZSENI FER,
HORVÁTH RAMÓNA, HUSZÁR KRISZTIÁN,
ORGYÁN OLÍVIA, SOMOGYI VIVIEN, TORMÁSI
MÁRK, TÓTH LEVENTE, ZILAI ZALÁN
OSZTÁLYFŐNÖK: HEGEDŰSNÉ SZOJKÓ TÜNDE

A 2016/17. tanév értékelésekor az igazgatónő el-
mondta, hogy az alapos és pontos munka jutalmaként
több kitűnő és jeles bizonyítványt adhatnak át. Tanu-
lói országos versenyekre is eljutottak. – folytatta.

Többen vannak olyanok is, akik szorgalmuk révén az
előző félévhez képest sokat javítottak. A kiemelkedő
teljesítményeket az idén is díjazták:

ÉV TANULÓJA DÍJ – STEIGER ALEXANDRA
Kitűnő tanulmányi eredményével, szorgalmával, kö-
zösségben végzett munkájával kimagaslót nyújtott.

ÉV SPORTOLÓJA DÍJ – TÓTH LEVENTE
Számptalan versenyen bizonyíthatta tehetségét, eljutott
a legrangosabb sporteseményre, az Atlétika Diákolim-
pia országos döntőjébe is.

ÉV SPORTOLÓJA DÍJ – RADÁK BERTALAN
A Birkózó Diákolimpián kategóriájában első helyezést
ért el.

A díjakat és a jutalmakat Mozsgó Község Önkormányzata, a sportegyesület és a Mozsgóért Egyesület ajánlotta fel.

Tormási Márk egyenletes, példamutató szorgalmával, tanulmányi eredményével, közösségben végzett munkájával a Szülői Munkaközösség jutalmát vehette át.

Hajdú Szilvia megköszönte a gyerekek, a pedagógusok, iskolai kisegítők, iskolai dolgozók munkáját, hiszen mindenki együttes munkájára szükség van a minőségi oktatás érdekében.

Az igazgatónő megköszönte az Önkormányzatok és civil szervezetek támogatását. Külön kiemelte a Mozsgói Önkormányzat, a Szülői Munkaközösség, az iskola alapítványának és a Mozsgóért Egyesület segítségét.

A szülők támogatására és adományaira is nagy szükség van – folytatta. - Nagyon jóleső és fontos segítség a gyerekek kísérésében való segítség, a programokon való közös részvétel. Az év szülője díjat két szülőnek szavaz-

ták meg az idei évben. Mindketten aktív részesei az iskola mindennapjainak, az iskola minden rendezvényén jelen voltak, munkájukat önzetlenül végzik.

ÉV SZÜLŐJE DÍJ – HEGEDŰS JÁNOS
VERIGA LAJOS

Az Év Tanára díjat a diákok és a tanárok szavazhatták meg. Ebben az évben egy olyan pedagógus vehette át ezt az elismerést, aki kiemelkedő munkájával már hosszú évek óta hozzájárul a mozsgói iskola minőségi oktatásához. Az ünnepek, kulturális programok, iskolán kívüli rendezvények szervezője, koordinátora, hajtómotorja.

ÉV TANÁRA DÍJ – ORBÁNNÉ MATUS ERZSÉBET

A díjak átadása után Hajdú Szilvia tanintézmény-vezető lezárta a tanévet, és pihentető, aktív nyarat kívánt a gyerekeknek, kollégáknak egyaránt.

P. É.

J u t a l o m n a p o k

A tanévet rendhagyó módon fejeztük be az iskolában. Az utolsó négy nap szabadabb, oldottabb légkörben folyt, a gyerekek játszva tanulhattak. Kirándultak, sportoltak, vetélkedtek, mindezt úgy, hogy a tanulók kéréseit, kívánságait és ötleteit is figyelembe vettük.

Hétfőn, június 12-én, Német nemzetiségi napot tartottunk. Ezt követte az osztályok napja, a gyereknap és végül a kerti parti.

Az alsósok meglátogatták a pécsi állatkertet, a szigetvári várat, lubickolhattak a szigetvári strandon. A felsőbb évfolyamok kirándultak többek közt Boldogasszonyfán, Szigetváron, Budapesten.

Összegezve a négy napot, úgy gondolom tartalmas programokat sikerült összeállítanunk. A tanulók kimozdultak megszokott környezetükből, megismerkedhettek hazánk természeti értékeivel, turisztikai látnivalóival, kulturális örökségével.

Köszönöm a pedagógusok munkáját, az önkormányzat és a szülők támogatását.

Hajdú Szilvia
tagintézmény-vezető

KIRÁNDULTUNK

Idén másodszorra kirándultunk, az év első szakaszában, március 25-én Fertődön az Esterházy-kastélyt nézhettük meg, aztán Kittsében a csokoládégyárban tettünk látogatást. Most ezen a forró napon, augusztus első napján, meglátogathattuk a Pannonhalmi Bencés Főapátságot, a Zirci Ciszterci Apátságot és arborétumát, illetve hazafelé megálltunk a Balaton partján is.

A délelőtti órákban érkezünk Pannonhalmára, ahonnan először a kilátásban gyönyörködhetünk, és a távolban Győr városa is feltűnt. Az idegenvezetőnk, akivel körbejártuk az apátságot elmondta, hogy teljesen tiszta időben, még a Kárpátok is látszanak és az előtte húzódó Pozsony körvonalai is jól ki-vehetőek. Az idegenvezetőnk nagyon sok érdekességet mondott. Atléphetünk az „Éden kapuján”, amely varázslatosan lett kidolgozva, szemünk elé tárva megannyi állatot, középpontba helyezve a pávát, amely az újjászületést jelképezi. Megtudtuk, hogy a templomban, ahol a napi imádságok folynak, maga az élet is nagyon fontos szerepet tölt be a születéstől a mennybe menetelig. Az apátság területén gyógynövényeket is termesztnek, amelyeket a kozmetikaipar, a szépségipar és a gyógyszeripar is felhasznál. Később átsétáltunk a könyvtárba, ahol több mint 50 ezer könyvet helyeztek el, és megtalálható az apátság alapító oklevele is. Vannak olyan könyvek, melyek kézbe vehetőek, de vannak olyanok is, amelyeket már csak kesztyűben lehet olvasni.

Fotó: Szijártó Erik

Megebédeltünk az apátság parkjában, majd célba vet- tük Zircet. Ebben a kicsinykének annyira nem mond- ható városban, meglátogattuk a ciszterci rend temp-

lomát, majd átmentünk a húsz hektárnyi területű arborétumba. Úti kalauzunk, aki megmutatta nekünk ezt a helyet, elmondta, hogy angolparknak tervezték. Mesélt egy kicsit az arborétum történetéről és arról is, hogy van egy patakjuk, ami nem bírja a szárazságot - mellyel idei nyarunkat jellemezhetjük -, viszont ha esik az eső, akkor csodásan zubog a patakban helyet fogláló lépcsős vízesés.

Elmondta, hogy ózek is élnek a húsz hektáron. Meglepetésünkre, mi is láthattunk egyet, - nem ijedt meg tőlünk, hanem inkább megnézett minket, majd lassan továbbsétált. Hosszú sétánkat követően hazafelé vettük az irányt, de útközben megálltunk a Balaton csücskénél is, majd Balatonföldváron. Balatonföldvára a korai esti órákban érkezünk. Megcsodáltuk a Balaton partot, mint igazi magyarok, hiszen a magyar tengerről van szó. Többen vacsoráztak a parton, de volt, aki csak egy fagyit evett és hideg sört ivott. Onnan már teljesen hazafelé vettük az irányt, és viszonylag gyorsan haza is értünk.

Viljovác Tünde

TUDTA-E?

2017.-ben megrendezett FINA vizes világbajnokságon is szerepet kapott Szőke Gábor Miklós. Szobrai- val és reklámfilmjével hozzájárult a Magyarországon megrendezett világesemény marketingjéhez. A film - melyet a tv-ben sűrűn láthattunk a „Water Legends” címet kapta. A művész szobrai, melyek videóban is láthatóak, a vizes sportág hat műfaját mutatják be.

V. T.

A vízilabda sportág jelképe a polip

NYARALÁS

Kinek mit jelent a nyaralás? Milyen lehetőségeink vannak? Mit szeretünk a nyaralásban? Ennek jártam utána Mozsgón...

Ölbeiné Horvatovich Katalinék a nyár egy részét a faiskolai munkálatokkal töltik, így a nyaralás időpontja ezen munkákhoz képest tervezhető, leginkább júliusra. Főleg Kata szüleihez mennek Misivel a Balatonra, ahol sok baráti és rokoni találkozásra is lehetőségük nyílik. Kata a Balatonon töltötte a gyerekkorát. Év közben Pécsen laktak, a nyári hónapokban pedig leköltöztek a Balcsira. „Itt töltöttem a gyerekkoromat, balatoni lány vagyok.” - mondja Kata.

- Sellyére is el szoktunk menni pár napra a barátokhoz. Idén nagyon szeretnénk eljutni vagy Svédországba, ami szintén baráti látogatás lenne, vagy a testvéreméket meglátogatni Hollandiába. Nem tudom melyik utat sikerül megvalósítani.

- 5 éve tervezzük, hogy elmegyünk a tengerre nyáron, de még egyszer sem sikerült. Én már voltam ott, nagyon szeretném Misinek megmutatni, milyen csodálatos a tenger. Jövőre nagyon jó lenne a Dániában élő barátainkat is meglátogatni, és vannak bakancslistás helyeink, amik a biológia iránti rajongásunkon alapszanak. Ilyen pl. Hawaii, Florida, Madagaszkár, Galapagos... mert álmodozni kell!

Iskolai szervezéssel többször voltam Franciaországban - visszahúz a szívem, ide még mindenképp el kell menjünk!

- Az igazi balatoni nyaralásainkon jókat beszélgetünk, sokat fürdünk, pecázunk, kártyázunk. Néha beülünk egy étterembe vagy megnézünk egy-két nevezetességet, esetleg átmegyünk az északi partra rokonokhoz. Általában egy helyen vagyunk, mert egész évben annyit megyünk a tanyán, hogy jól esik pár nap semmittevés. A víz szeretete gyerekkorom óta vonz a Balatonhoz. Akkor összegyűltünk gyerekek, és egész nap együtt játszottunk. Pingpongoztunk, kártyáztunk, társasjátékoztunk - egész nap a szabadban voltunk. Volt, hogy reggeltől estig képes voltam a vízben lenni, anyukámék már úgy szóltak, hogy kék a szám, jöjtek ki, de én nem akartam - emlékszik vissza nevetve.

- Kívánjuk, hogy idén sikerüljön megmártóznok a tengerben!

Volt, akiknek már megadatott ebben az évben ez az élmény: Várdai Ferencné Jusztina nyári élményeit osztotta meg velem.

- Júniusban a tengerre utaztunk, Tribunjba. Nehezen indultam neki a hosszú útnak, de nem bántam meg, hogy elmentem. Először voltam a tengeren - csodálatos élmény! Ezt mindenkinek látnia kell! Először félttem bemenni a vízbe, aztán bemerészkedtünk Valival, és utána minden nap fürödtünk - nagyon jó élmény volt. Életem első nagy hajókirándulását is itt éltem át; gyönyörű tájon hajóztunk végig. A Krka-i kirándulás mesés volt - mindenkinek ajánlom! A vízesés, a ház nagyságú leanderek... Tribunj is szép, a kilátás csodálatos. Az öböl felé sétálva a nagy sziklák a parton lenyűgözőek. Igazi nyaralás volt, ahol ki voltam szolgálva - elégedett vagyok az ellátással, finomakat ettünk, István segítőkész volt a kirándulások kapcsán is - csak arra volt gondom, hogy jól érezzem magam. A csapattal minden este kiültünk egy vendéglátó helyen a partra, beszélgettünk, nevetgáltunk. Korosztálytól

függetlenül mindenki megtalálta a helyét, jól éreztük magunkat. Úgy tűnt, ott sokkal nyugodtabbak az emberek, mint itthon. A pincérfiú „ennivaló pofa” volt! Próbáltuk elmagyarázni, hogy szeretnénk összetolni az asztalokat. Mikor megértette, egy perc alatt megoldotta. Másnap mikor meglátott minket, máris rendezte át az asztalokat. A zenészek nekünk zenéltek, volt, aki táncolt is. Nem a pénzünkért voltak kedvesek, hisz keveset fogyasztottunk.

Tribunj, 2017

Örülök, hogy ezzel a csapattal eljuthatok ilyen szép helyekre - mióta nyugdíjas vagyok, kinyílt a világ... egyedül nem utaznék ilyen messzire. Tagja vagyok a nyugdíjas klubnak és a Mozsgóért Egyesületnek - hálás vagyok nekik, hogy befogadtak, és köszönöm a sok szép élményt, amit együtt élhetünk át. Ezzel a társasággal bármikor szívesen megyek, nincs vita semmin, jól ismerjük és megértjük egymást. Felejthetetlen élményeket élünk át közösen. Ilyen volt 2011-ben az első Erdélyi utunk is - életre szóló emlék! Még kétszer megismételtük, annyira élveztük. A hegyre felnézve meredeknek tűnt, de csodás volt az ösvényen haladni, ami vízmosások, árkok között vezetett, fákagat léptünk át - nem ugyanaz, mint betonúton sétálni. Egyszer a gazda medvét látott, ezért terepjáróval vitt fel minket az 1100 m magasán lévő „Jézus lábnyomához”. A medvét 30 méterről láthattuk, megható élmény volt! A „Jézus lábnyoma” egyetlen nagy kő, amiben van egy viszonylag nagy emberi lábnyom, egy szamár nyom és a bot nyoma. Ezek a legnagyobb szárazságban is mindig vízzel vannak tele. Különös érzés volt belegendolni, hogy ez valóban Jézus nyoma. Maradandó élmény a Békás szoros, a Gyilkos tó is és a szakadék szélén kacskaringózó út, ahol a busz vitt bennünket hatalmas fenyők mellett, s amint haladtunk felfelé, csak a fenyők tetejét láttuk.

Nyáron talán még megyünk egy napos kirándulásra, vagy strandra. Ha lesz, én biztos ott leszek!

Jámbor Beával a tornácukon beszélgetek. Odasomfordál a kutya, gazdája lábához dörgölözve kéri, lehessen a

társaságunkban. Szőttes szőnyegen ülök a padon, mindenféle apró, saját készítésű szépségeket, kedvességeket látok - drótmintával díszített kaspóban virágok, apró lámpák füzére, kézműves csészében illatozó kávé. Ott-honos a hangulat, olyannyira, hogy az interjú hamarosan beszélgetésbe fordul át.

- Utoljára hét éve voltunk nyaralni, nászúton, három gyerekkel. Sári egy éves születésnapját ünnepeltük ott, a lányom, Julika 14, Bence fia, Dani 18 éves volt akkor. Nincs olyan hét, hogy valamelyikünk ne emlegetné fel annak a nyaralásnak az élményeit. A nagyok akkor látták először a tengert, mi friss házások voltunk. Toscanában töltöttünk két hetet, de nem turistaként éltünk, hanem az olaszok között. Velük kávéztunk reggel, miután nem szállodában laktunk, hanem egy középkori olasz kőházban. Este is az ott lakókkal élveztük a helyi hangulatot és ízelet. Megnéztük a látványosságokat is, de nem ez volt a fő szempont.

- A nyarak alapvetően a rokonlátogatásokról szólnak. Daniék Albertirsán laknak, Julikáék a Mátrában, anyám Heves megyében egy kis faluban. Az unokatesóméknak a Mátrában van egy álomszép tóparti házuk. Amikor Sárrika a pótanyukájával - a legjobb barátnőmmel - a Balatonra megy nyaralni, mi Bencével vagy itthon nyaralunk kettesben, vagy elutazunk az unokatestvéremékhez. Bence horgászik és kedvemre olvasok, amennyit csak akarok - igazi kikapcsolódás!

Pannonhalma, 2017

- Egy napos programokra szoktunk menni, kimondottan Magyarországon. Hamarosan Biatorbágyra megyünk ékszerkészítő tanfolyamra - ez nekem fontos. Régebben eljutottunk már a Budapesti Állatkertbe, de újabban Sári-

nak is kedvence lett a horgászás. Eddig ez apa-fia programként működött, de Sári egyre gyakrabban bekapcsolódik. Ha Juli hazalátogat, anya-lánya programra megyünk. Sétálunk, kávézunk, beszélgetünk. A Mozsgóért Egyesület tagjaként remek kirándulásokra járunk Sárival - olyan helyekre jutunk el így, ahová a távolság miatt nem indulnék el egyedül. Jó, hogy valaki megszervezi, nekünk csak be kell ülni, részt kell venni - ez kihagyhatatlan lehetőség! Évente 3-4- szer mindenképp elmegyünk a Szigetvári Fürdőbe- akár télen is - strandolunk.

- Az udvaron van medencénk, gyakran itthon élvezzük a nyár lehetőségeit. Évek óta jönnek a barátaink 1-2 hétre nyaralni hozzánk. Itt töltik a szabadságukat. Régebben szerveztünk „nyári hetet”, amikor 50- 80 vendégünk volt 4-5 napon át. „Ereszd el a hajamat” bulit csaptunk. Mindenki hozott enni és innivalót és mindenhol aludt valaki a fürdőszobától az udvarig. Jó volt sok baráttal együtt lenni, aztán belefáradtam és elhagytuk. Ahogy az időben haladok, már jobban vágyom itthon elcsendesedni. Nem az utazás a lényeg, nem a sok találkozás, hanem, hogy legyen időm rácsodálkozni az életre, megélejem a pillanatot - most ez a lényege a nyárnak...

Figura Kallo Andrea Éva egy kalandos nyaralás élményét osztja meg velünk:

- Későre járt már ... így hát nem mentünk tovább. Jó, induljunk tovább hajnalban - hangzott a válasz. Kalauzunk és útitársunk komolyan is vette az indulást, így a lakókocsi hajnali fél négykor elindult Olaszország felé. Álunkban formálódik meg a valóság, mint anyaméhben a gyermeki csontok, így történt velünk is: az út maga volt az álom, az ébredés azonban...

Olaszországot úgy pillantottam meg, mint az ember, aki elhagyja ezt a világot, álmodik az alagútban s az út végén meglátja a fényt. Kinyitottam a szemem szenderegősen, álmosan - alig találva meg a pillanatnyi létem. A szemem előtt egy óriási hegy, a hegy csúcsán teljes erejében izzó Nap. Meleg és fény. Hol vagyunk? - kérdezem. Olaszország - hangzik a válasz. S az érzés, amit senki nem tud a szívedbe s az elmédbe írni: az „itt mindent szabad” érzése, varázsa.

- Menj el Olaszországba és szívj egy nagy levegőt. Mikor megtöltödsz, egy hang azt fogja mondani, hogy itt mindent szabad! Kifújod a lélegzeted, s már adod is tovább másnak, hogy ők is érezzék ezt a leírhatatlan élményt. Genova a következő állomásunk. A város neve magyarul „nagy vitorla” - óriási kikötője miatt. Itt született Paganini a híres hegedűművész és Kolumbusz Kristóf is. Úgy, mint Kolumbusz, innen kiindulva fedezték fel életünk egyik

legnagyobb élményét, Veronát és vele együtt Rómeó és Júlia híres erkélyes jelenetének színhelyét a Piazza Delle Erbe-t. Hab a tortán mégiscsak Velence volt. Úgy is ismert, mint a Lagúnák Királynője - pici aranyos csatornáival, sirályáival és a gyönyörű magnólia fáival. Kellemes érzés itt sétálni, mert a tenger felől mindig érkezik a friss szél. Bár nem farsang időben érkeztünk, de Velence utcái így is tele voltak a különböző színű és szépségű maszkokkal, amik mára már a vidámság, a mulatozás jelkepei, ám régebben inkább rejtőzésre használták őket.

Innen már csak egy ugrás az Adriára. Legdermesztőbb élményem ebben a tengerben a milliányi rák, viszont az az érzésem ezen a helyen, hogy az élet teljes, boldog és szép. Este mikor visszamentünk bérelt szálláshelyünkre, a helyi szúnyogok is velünk tartottak a tengerpartról. Énekelve mentünk és nagyon boldogan. Ákos „Dúdolni halkan” című dalát (Néznék a Csillagok, bennem most is béke van) kicsit átértékelve- a i ma is kedves szlogenünk a Fiammal: „Csípnek a szúnyogok .... Bennem most is béke van” és őszintén szólva öröm, hogy ezt átélhettük.

Bóni Tünde

SZEMEZGETÉSEK MOZSGÓ MÚLTJÁBÓL 3.

Ságodi Józsi bácsi emlékei...

Eljött a kikelet, s egyszerre vele együtt a nyár illata is beköszönt Mozsgó községbe. Újra Ságodi Józsi bácsihoz igyekszem. Már nem esik az eső, meleg van. Józsi bácsi híres lila akáca is elvirágzott, ami a matuzsálem fenyőfára is felkúszott, ott a tetején is pompázott. Akár egy tavaszi karácsonyfa. Kiülünk a lugas alá, édes a virágok illata... Elgondolkodtat, ahogy várom ezt a kedves, drága lelkű embert. Kotkodálnak, kapirgálnak mögöttem a tyúkok. Békés. Újra átszippant egy időalagút abba a világba, amelyről olyan szívesen beszélgetünk. Vagyis Józsi bácsi beszél, én hallgatom – gondoltam én ezt eddig, de meglepett. A fogadtatása nagyon meghatott. Hiányoztam, mondja. Olyan jó beszélgetni... Ez is kibillent, mindenféle aforizmak jutnak eszembe, de összegezve „csak” ennyi: figyelniük kell egymásra. Őszintén, szeretettel, tisztelettel, odafordulva. Milyen sokat ad ez mindkét félnek! Hála érzése keveredik a törődéssel.

Kibotorkál a kis botjával hozzám (legalább 5 bot van mindenhol: a házban, az udvarban, hogy megkönnyítse a mozgását. Aranyos...)

Elkezdünk beszélgetni a lilaakácós fenyőfáról, a régi szokásokról. Úgy döntünk, hogy megszakítjuk az elmúlt cikk folytatását egy kis összegzővel. A régi kor szokásairól: ünnepekről, a munkáról, az elmúlt idők egy évének főbb eseményeiről fogok írni ezúttal.

Hálával, szeretettel mindenkinek, aki olvassa.

Elmúlt az ős, gyűtt a tél. A férfiak egész télen az erdőn voltak fát vágni. Lovakkal fuvaroztak, trágyát hordtak. Az asszonyoknak maradt a ház körüli munka, betértek fenni, kötni.

December elején möggyűtt a Mikulás. Pucoltuk a kiscizmát, kitettük az ablakba. Mindig a nagyobb gyerekek öltöztek be mikuásnak, nagyon féltünk sokszor a krampusztól.

Luca napon elmentünk kotyúni. Vittünk magunkkal göcsöt, azon mondtuk el a verset: szabad- e kotyúni? Kaptunk érte kis fillért mindig. Vegyesen mentünk: kisebbek, nagyobbak.

Gyűttek, mentek a napok. Jött a disznyóölések időszaka. Megbeszélte az egész falu, ki mikor vág. Mindenki ott volt, egymást segítettek. Ezért nem volt nagy munka, mindenkinek meg volt a dóga. Gyűtt a család, komák, szomszéd. A kútból hozták a vizet. A férfiak reggel megittak egy kupica pálinkát, a böllér leszúrta, szalmával pörzsölték az állatot. A pucolás sem vót nagy munka, mert sokan vótunk. Mikor boncolták, az asszonyok főtették az ebédet: savanyúleves, sült hús, aztán sütemény vót mindig. De jó vót... Délután szétoztályozták a húst, daráltak. Vacsorára készült a töltött káposzta, azután mindenki ott maradt beszélgetni, mulatozni éjfélig is.

Nem vót hűtő, a húst füstölve tárolták, meg a pincében.

Karácsony közeledtével az asszonyok nagytakarításban vótak. Mi elmentünk Betlehemet köszönteni az egész faluba, aztán az éjféli misére. Karácsony napjain mindig mentünk templomba.

Karácsonyfa nem vót ám! A legelőkről szedett kis fenyőágakból, fából csináltak karácsonyfát. A díszé dió vót, alma, szaloncukor. Mikor elfogyott a szaloncukor, melaszt csomagoltunk a régi szaloncukor papírba. Az ágakon gyertya égett.

Ajándékba rongybabát, mákos pipát, csutka babát kaptunk és süteményt. Gyűttek a vendégek: körösztmamák, komák... Mindig hoztak krumplicukrot.

János napi köszöntés is nagy becsben vót tartva. Mikor gyűttek az aprószentek, elmöntünk a lányokat megkorbácsúni, hogy egészségesek legyenek.

Készültünk a Szilveszterre. A napján házibulik vótak. Nem vót világítás sem, csak pipis mellett, gyerekekkel együtt. Év végi misén, a létányon a pap kihirdette, hogy abban az évben mennyi vót a házasság, születés, halálozás.

Szerettük a papot, szerettünk hittanra járni. Nem imádkoztunk, csak mesélt. Játszottunk, futkároztunk,

stoppoztunk az erdőben. Énekeltünk: „Megfogtam egy szúnyogot...”

Újévkor is köszöntöttünk: szabad-e köszönteni?
Első áldozáson megáldoztunk, a pap adott ebédet.
Rendes ebéd vót! Vótunk ám pedig vagy 30-an! Szilvas is ide tartozott, Jedinka is. Gyűttek ők is mindig, nyakig érő hóban is!
Újévkor minden helyére állt, megkezdődött az év.
Olyan telek is vótak, hogy az asszonyoknak is, gyerekeknek ki kellett menni havat dobálni a csertői beállóig is.

Meggyűtt a kikelet. Elkezdődött a tavaszi kapálás, vetetés. Szerettem vetni, főleg géppel. Gyönyörködtem, hogy milyen egyenes. Kendermagot, kukoricát 20x30 m²-es területre vetettünk, sűrűn. Javították előtte a legelőket. Gyűtt a kisbíró: „Közhírré tétetik! Mindenki vonuljon ki helyrehozni a legelőket!” Ment mindenki. Gyerekek is. Mindig mentünk hóvirágozni. Vót itt egy asszony, aki vitte Pestre eladni mindet, amit összegyűjtöttünk. Sok pénzt összeszedtünk. Kihordták, eladták, elárverezték a fát, pótuták a téli tüzelőt. Ritkítani mehetek a gyerekek is.

Az iskolának vót iskolakertje Maradt-völgyben, a téglaház mellett. Hetente két alkalommal dógoztunk a 4., 5., 6., osztályosok, 50-en legalább. Kövesi Józsi bácsi, iskolagondnok mutatta meg 1 kateszteri holdon. Ha esett, elcserélték a napokat, hogy tudjunk dógozni. Szép vót a termés. Elvitték kézzel a felvásárlóknak. Eladták, pénzzé tették őket. Káposztát, krumplit, répát levermelték, télen adták el, akkor jobb ára vót. Nyáron kötelezően szedtük a hagymát, stb. Még napszámot is fizettek, ha kellett. A pénzt az iskolára, kirándulásra használták fel.

Az igazgató bácsi szőlőjében is dógoztunk. Fiúk kapáltak, lányok gereblyézték a gazt. Szüretre is jártunk, diót szedtünk. Megvendégűt minket mindig: kaptunk ebédet, limonádét, mustot.

Közben néztük, hogy vetik, tapossák a téglát. Mellette vót a dögtemető. A dögök bőrét megfejtették, eladták a tímárnak. Jó vastagon földelték le ezeket az állatokat.

Mellette a Kopasz-domb olyan szép vót, olyan tiszta vót, tele virágokkal! Sok szederfa vót, gyönyörűek vótak. Leszerződünk selyemhernyóra, a szederfa levelét ették azok. Tele vót a padlás.

Ott tanultam meg mindent...

Közeledett a Húsvét. A sonka meg lett füstölve, az asszonyok takarították a házat. Új függönyt tettek fel, gyertyákkal díszítették az ablakokat. Versenyt csináltak belőle, kinek vót szebb! Csináltak húsvéti tojást hagymalével, meg káposztalével, virágokkal díszít-

tették. Az utcát is takarították, elgereblétk a feltámadásra. Összegyűttek mind az emberek prosencióba, széles vót a tömeg, mint az utca, ment a körmenet. Szép vót...

Húsvét reggelre vót a hússzentelés. Én vittem, sorba álltunk, a pap megszentelte, mindenkiéből vágott magának egy darabot.

A húsvéti fészket szerettük csinítani: füvet szedtünk, virágokkal díszítettük. Hozta a család a húsvéti csomagokat: baba félét, esetleg ruhát, kordé félét. Az asszonyok kalácsot, rétest, pogácsát sütöttek. Nagy divat vót a misejárás. Másnap möntünk locsúni. Vödörrel, öveggel! Vót, aki főtóta az orrát, ha vízzel locsútuk. Sokan vótunk, hímes tojást adtak cserébe.

Húsvét alkalmával tartották a húsvéti vásárt. Az egész terület tele vót, alig vártuk! Minden vót! Ringlis, bazárosok... A mi kutunkból hordták a vizet, cserébe adtak valamit. A mezőbe vótak a ruhások. Az utcában asszony piac vót: vödörket, mindent árultak.

Adtak, vettek. Szöröncse is kellett az élethöz, hogy megéljünk. Abban az időben, ha egy családnál megdöglött egy ló, 5 évig nem tudtak helyrejönni.

Tavasszal jött még a búzaszentelés. Kiment a pap az öregasszonyokkal (ők ráértek), gyerekekkel. Elvégezték a mosást a patakban, mert a téli mosást bádognakban csinálták – csak amit muszáj vót.

Május elején májuszfát állítottunk. Nappal kinéztük, kiméntünk az erdőre lovakkal. Egész éjjel csendesen állítottunk. Akkora fák vótak, hogy eldült reggelre. A kisgyerekek ágakat adtak a kislányoknak.

Május végén kidöntöttük. Buli vót ám! A lányos ház tartotta. Hétfévente akár több is. Elszórakoztunk, vígan ment.

Aztán elment a nyár is. Közeledett az aratásra készülődés. Kaszáltam én is, kézzel kötötték, vitték a cséplőgépre. Szénát is kaszáltunk, kazalba raktuk. Hárman, négyen fogattal bevittük, ettünk, ittunk...

Szép világ vót...

...elfogyott a gyümölcsteám. Mindig azt iszom, mikor Józsi bácsi múltjába kalandozva összegzem a mondanivalókat. Édes az íze, virágos, mint a gondolataim. Elkalandoztunk egy békés, dolgos, összefogással teli világba. Amikor értelme volt mindennek: a szeretetnek, a munkának, a szakmáknak.

Várom újra a találkozást, hogy Józsi bácsi gyerekkorától folytassuk az emlékek piszkálgatását. Amikor az uradalmi üvegházban való ténykedése meghatározta az egész életét és kertész...

A következő alkalommal is mesélek, mesélünk. Szeretettel: Balog Beatrix

Ami a történelemkönyvből kimaradt

A Széphavasi-kápolnáról készült képekkel zártam múltkori soraimat. Egy kép nem fért már az újságba, most pótoljuk.

Molnár V. József

Jóska bácsit 85 éves lábai már nehezen viszik fel a széphavasra, ezért a székelyek lovat adnak alá. A néplélekkutató, néptanító oroszánrészt vállalt a kápolna-építés szervezésében. Pár alkalommal Mozsgón is megfordult, egy alkalommal előadásra, beszélgetésre is sor került.

Még pár mondatot a kápolnáról:

Mint írtam, magyarországi adományokból épült és magyar hagyományőrök végezték a munkák nagy részét is. Különböző hagyományőrző műhelyekből toborozták a szervezők az építőket. Több évig épült a kápolna, az építők kéthetes turnusokban mentek ki Magyarországról. A helybeliek az építőanyag, eseteként az építők helybeli fuvarozását vállalták, hiszen a kápolna közel tíz kilométerre van a falutól, Gyimesfelsőloktól. A székelyek adták a szállást is (ha az építők nem a hegyen, sátorban laktak.) A lelki támaszról Berzán atya gondoskodott. (Remélem, jól írtam a nevét.) Az atya volt, aki Gyimesfelsőlokon magyar nyelvű gimnáziumot hozott létre Kelet-Erdélyben a moldvai háttértől kb. tíz kilométerre. Valamikor 6-8 éve egy esti borozgatásunk alkalmával büszkén mesélte, hogy csángó, sőt román diákja is szaval magyarul az iskolai ünnepeken. Gondoljunk bele, hogy Mozsgótól közel ezer kilométerre székely, csángó, és román diákok ajkairól szól a Magyar Himnusz. Csak irigyelhetjük ennek a papnak a hitét, lelki erejét. Ha már Pünkösöd előtt állunk, meg kell említeni, hogy Gyimesfelsőlokon szokott megszállni több mint száz magyarországi Csíksomlyóra menő zarándok magánházaknál. A

Moldvából jövő Csángók a templomba és körülötte töltik az éjszakát. Hajnal három óra körül kell indulni a közel negyven kilométerre lévő Csíksomlyóra. A falu határában lévő ortodox templom pópája is kiáll a kapuba, és meghúzatja a harangokat. Így tiszteli meg a más népet, a más vallást. Sok politikus szerte a világon tanulhatna ettől a két egyházi embertől.

Menjünk tovább Gyimesfelsőlokról. Nem sokat, pár tíz kilométert. Már is Moldvába értünk a Csángók hazájába. A tv-csatornán keresztül kaphatunk hírt, legutóbb a „Repülj páva” interjúja okán, ahol egy csángó leányzót mutattak be. Találkoztunk az ottani népcsoporttal, a csángó nyelvvel, ami először kicsit furcsa, de gyorsan megszokható, több mint ezer éve beszélt nyelvünkre hajadzó. (Most veszem észre, elég két sort írni róluk, és megérinti az embert, és a hasonlító helyett hajadzót írok. Értem a csángót, értem a székelyt, értem a medgyesi száz származású magyarul beszélőt. Az angol ma nem is érti Shakespeare nyelvét. (Ha színházban játsszák, Arany János magyar fordítását fordítják vissza a mai angolra.) Érdekes találkozás a képernyőn keresztül. A műsorhoz kellő képek, történések. Sajnos, mint januárban megtudtam – egy beszélgetés során – Moldvából a közelünkbe nősült állatorvostól, Moldvába is betette a nyugati kultúra keze a lábát. Ügyes fához, kőhöz értő csángók mennek vendégmunkásnak nyugatra. Pár év múlva nagy autón hazaérve modern házat építenek, felhagyva a természetközelséget, a nyugalmat, az emberi értékek egy részét.

Ígértem, hogy írok Szent Lászlóról.

Szent László Magyarország egyik legnagyobb királya. Nem véletlen, hogy több tucat helynév őrzi emlékét. Szomszéd falunk Szentlászló, de Búcsúszentlászló, Vácszentlászló és még sorolhatnám. Szintén több tucat templomban, kápolnában szerepel a freskókon. Érdekes, hogy magyarhon lovagszentjeként emlegeti a hagyomány, holott a középkor lovagi kultúrája későbbi évszázadokra tehető. A restaurátoroknak könnyű dolga van, ha vele találkoznak. Kedvenc fegyvere a csatabárd volt, így ha a freskókban bárd ábrázolást találnak, biztosan Szent Lászlót ábrázolja a festmény. Templomba járó mozsgóiak közül sem biztos, hogy mindenki tudja, hogy a mozsgói templom Szent László szobra kivételes. A király nem lovagi harcos múltját hangsúlyozza, hanem a bárd helyett jogarral, országmával, királyi valóságát hangsúlyozza.

A lázadó Vazul gyermekeivel szemben Szent István megbocsátást tanúsított, és Lengyelországba távozhattak. Így kerül Lengyelországba Béla, aki lengyel herceglányt vesz feleségül, az ő há-

zasságából születik hetedmagával László. László már Lengyelországban kitűnik vitézségével. Testi és lelki

tulajdonságai okán az öröklési rend alapján királylyá választott Salamon helyett a háborús viszonyok közt Lászlót választják meg a trónra. A korabeli krónikák szerint.

„Természeti adottságaiban pedig az isteni irgalom különös kegyelme a kiválóság kiváltságával a közönséges emberi értékek fölé emelte. Mert erős volt a keze, tetszetős a külseje, s miként az oroszláznak, hatalmas lába-keze, óriási a termete, a többi ember közül vállal kimagaslott!” A Saint-Gilles-monostori szerzetes joggal nevezte őt „elegantissimus rex”-nek. A belső tulajdonságai hasonlóan királyiak voltak. A tulajdon védelme a szigorú törvények, de a megbocsátás, a türelem, mind tulajdonsága volt. A királyi méltóságot adományként Isten szolgájaként viselte. Tetteiről, legendáiról a következő számban írok.

Győri Sándor

Búcsú szentmise

Sokan köszöntek el Benchea Celestin mozsgói plébánostól a július 29-én tartott búcsú szentmisén. Udvardy György pécsi megyéspüspök a plébánost ugyanis augusztus 1-től Szabadszentkirályra helyezte át.

Az itt töltött szolgálat alatt megismerte és megszerette a híveket, tanácsot, segítséget nyújtott.

Foglalkoztatta Mozsgó története. Sokat beszélgettünk a falu múltjáról, a temetők, a keresztek, a templom állapotáról. Fontosnak tartotta a lélek ápolását, de nem feledkezett meg a templom épületéről sem.

Ő szorgalmazta a felújítást. Épp a napokban kapta a hírt, hogy a püspökség által benyújtott pályázaton a Mozsgói Római Katolikus Templom felújítására 42 Millió forintot ítéltek meg.

Püspök úr döntése alapján a szentlászlói plébánia Szigetvárhoz kerül oldallagos ellátásra. Király József plébánost nevezték ki Szigetvárra. Mivel egy személyben fogja ellátni a megnövekedett körzetet, a szentmisék száma mind Szigetváron, mind Mozsgón le fog csökkenni.

Köszönjük Benchea Celestin plébános itteni szolgálatát. A szentmisék rendjéről későbbiekben tájékoztatást nyújtunk.

P. É.

„Ne videóra vedd a tűzijátékot... Éld meg a pillanatot,

Érzelemmentes modern világ-, avagy a mobiltelefonok fogságában

Régóta foglalkoztat már ez a kérdés, hogy vajon a 21. század modernizációja és az, ami ezzel jár, előny lett-e az emberiség számára vagy hátrány. Nehéz ezt megmondani. Hiszen én személy szerint szinte már majdhogynem ebben nőttem fel. Igaz, csak tinédzser koromban robbant nagyot az internet, legalábbis én így emlékszem vissza rá, még anno az MSN volt a nagy sláger, na meg az iwiw és a myvip. Mégis, valahogy más volt. A napokban munkából jöttem hazafelé és megláttam két fiatalot, amint a késő délutáni sétájukat járták csodás falunkba, mely tele van szépséggel és természetességgel. Ezzel szemben ők nem egymás társaságát élvezték a gyönyörű környezetben, hanem görnyedve sétáltak és a telefonjukkal bíbelődtek. Ültem csak egy darabig és gondolkodtam. Tényleg ez a világ most. Végiggondoltam minden eseményt, amelyen részt vettem eddig. Ha csak beülünk egy szórakozóhelyre az emberek nem is egymással foglalkoznak, tisztelet persze a kivételnek, hanem a telefont nyomkodva ücsörögnek. A legtöbb kontakt, melyet egymás között kialakítanak, az egy-egy vicces videó megmutatása, vagy éppen kibeszélik mit is posztolt a másik. Aztán az elköszönés, később beszélünk messengeren... Miért később? Miért nem most?

Gondolataimban csak egy válasz fogalmazódott meg. Szükségünk van a társas kapcsolatokra, de már elfelejtettük, hogyan is kell egymással beszélni. Nem merünk a másik szemébe nézni és elmondani a véleményünket. Hiszen az akkor kapott reakció természetes és ösztönös. Ha éppen nem tetszik, nem tudjuk egy kijelentkezés gombbal befejezni a beszélgetést. Nincs időnk elgondolkodni, százszor is újfogalmazni a mondatot. Szmájlikkal mutatjuk az érzelmeinket, de azok is csak átverések. Hiszen én minden zokszó nélkül küldhetek egy boldog jelet a másik embernek anélkül, hogy ő rájönne, mennyire szomorú vagyok. Elvesztettük a személyes kapcsolataink értékét. Nem tudunk mit kezdeni a társasággal, amelyben vagyunk. És ez szerintem nagyon ijesztő. Már egy telefonhívás is nehézséget okoz, hiszen ott is beszélni kell, hallatni a hangod. Nem tudunk rögtön reagálni, az agyunk belustult. Hangsúlyozom, akinek nem inge, ne vegye magára, mert én is ismerek olyan embereket, akik még a való világban élnek,

beszélnek, holott lehet, hogy van közösségi oldaluk, de olyan minimálisan használják, hogy felesleges is a megléte, vagy éppen tudatosan és ésszerűen használják azt. Ahogy görgetem a világhálót, rengeteg színesebb-nél-színesebb témával találkozok, amikről kell beszélni. De nem így. Félre ne értsenek, van előnye is, mert sokszor az összefogást is látom. A segítségnyújtást, ahogy ez a közösség egy emberként mozdul és kezét nyújtja a bajban. Ekkor megtelik a szívem boldogsággal, hogy mégis van értelme. Aztán lejjebb görgetek és máris egymás torkának ugró emberekről olvasgatok, akik olyan pitiáner dolgon kapnak össze, amely már-már nevetséges. Egy szó, mint száz szépen lassan a technika bűvkörébe kerülünk, amiből nagyon nehéz kikecmeregni. Írjatok a barátaitoknak, hogy találkozzatok, de a telefont tegyétek aztán félre, és beszélgetsetek. Nézzetek a másik szemébe. Nem könnyű elsőre, hiszen az, ami akkor történik, az őszinte. Mondhat bárki bármit, de a pillantása soha nem hazudik, az arca rezdüléseiből le lehet olvasni mindent. De higgyétek el, megéri. Az ember társas lény, szüksége van a másik közelségére. Sokkal jobb érzés valakit megölelni és kimutatni, hogy ott vagy mellette, mint elküldeni egy együtt érző gif-et. Sokkal jobb érzés pusztítani annak, akit szeretsz, mint szívecskét vagy csókos szmájlit küldeni. Jobb hallani a hangját, mint olvasni, mit gépel neked.

Tudom, most jön az a mondat, de mit csináljak, ha a párom, gyereke, barátom, barátnőm külföldön dolgozik, messze lakik, nem tudunk minden nap találkozni. Persze nem is erről beszélek. Mert vannak jó oldalai is a világhálónak és ez az egyik. De amikor ott a lehetőség, használjuk ki. Ne suhanjunk el az együtt töltött idő lehetőségei felett. A telefont bármikor nyomkodhatod. De a tartalmasan eltöltött idő nagy érték. Nem arról fogsz majd mesélni a gyerekednek milyen szuper videót láttál a neten, arról fogsz majd sztorikat mondani neki, hogy volt egy vagy akár több remek haverod, barátod, akikkel milyen jól érezted magad, milyen örültségeket csináltatok együtt. Akikkel mindig számíthatatok egymásra.

Ne videóra vedd a tűzijátékot, hogy aztán posztolhasd, éld meg a pillanatot. A családdal, a barátaiddal, a szerelmeddel.

Tormási Viktória

IMPRESSZUM • MOZSGÓ – Mozsgó Község Önkormányzatának információs lapja

A lap alapítója Mozsgó Község Önkormányzata. Mozsgó, Batthyány u. 15. • Felelős kiadó: Kovács Zsolt Vilmos polgármester; Kiadó és Szerkesztőség: Községi Könyvtár, Mozsgó, Batthyány u. 13. • Felelős szerkesztő: Puskásné Horváth Éva
Szerkesztő: Bege Amália, Bóni Tünde, Kántor Éva • Kiadványterv: Győri Zsuzsi • Telefon: +36 (73) 344-060; +36 (20) 329-0590
ISSN 2062-3577 (nyomtatott) ISSN 2062-7254 (online)